

melsen i § 11, naar Saadant kan skee uden Skade for Skoven.

Ad § 12.

Forfaaendit denne Paragraph indeholder den Bestemmelse, at mindre Skovlodder kun bør afhændes samlede, da har Udvalget intet Væsentligt herimod at erindre. Men naar der tilføies, at de ikkun maae afhændes til Forening med tilstødende Eiendom, medmindre de allerede ere adskilte fra den Eiendom, hvortil de høre, ved anden mellemliggende Eiendom, kunne vi ikke finde os overbeviste om Hensigtsmæssigheden af en sliq Bestemmelse. Paa den ene Side kan man vel tænke sig muligt, at en sliq liden Skovlod ligger i Udanten af en Mandse Eiendom, og en saadan Lod kan man formeentligen uden Betænkning tillade afhændet til Hvilkensomhelst, og paa den anden Side kunde man lettelsen omgaae den hele Forskrift ved at sælge et lidet Jordstykke udenfor Skoven, og i saa Fald var jo Skoven adskilt fra den øvrige Eiendom ved en mellemliggende Eiendom. Udvalget formener derfor, at Ordene fra „og ikkun“ til Paragraphens Slutning uden Betænkning kunne udgaae, og da Indskrænkninger i Dispositionsretten over Eiendomme ikke bør gjøres uden en paatrængende Nødvendighed, troer man at burde tilraade denne Forandring i Lovforslaget.

Ad § 21.

Den i § 21 omhandlede Anmeldelse bør formeentligen skee ikke alene for Sognefogden, men ogsaa for Sogneforstanderskabet, og Udvalget tillader sig derfor at foreslaae, at der efter Ordet „for“ i Paragraphens 2den Linie indskydes Ordene „Sogneforstanderskabet og“.

Ad § 27.

Naar der i Begyndelsen af denne Paragraph foreskrives, at Indenrigsministeriet, forinden det meddeeler nogen af de i Paragraphen omhandlede Bevillinger, skal indhente vedkommende Sogneforstanderskabs Erklæring, har Udvalget herved Intet at bemærke. Men man har troet, at der, efter de her omhandlede

Forholds Natur, ogsaa burde gives Amtsraadet Leilighed til at yttre sig over saadanne Sager. Udvalget tillader sig derfor at foreslaae, at der efter Ordet „Sogneforstanderskabs“ tilføies „og Amtsraads“, samt at „Erklæring“ forandres til „Erklæringer“.

Derhos vil det, naar vore foransførte Forslag til §§ 1 og 11 billiges, være nødvendigt, at der efter Littr. e i § 27 tilføies:

f. Udstykning af sammenhængende Skove i mindre Lodder end paa 100 Tdr. Land geometrisk Maal, naar en sliq sammenhængende Skov allerede er deelt mellem flere Eiere, og naar Udstykingen kan skee uden Skade for Skoven;

g. Undtagelse fra Forbuddet i denne Lovs § 1 mod at nedlægge nogen Selveier eller Arvesætergaard, for at sammenlægges med en anden Eiendom, forinden den i 10 Aar har været i Selveie eller saadant Arvesætte, som sættes i Klasse med dette, naar en sliq Undtagelse skjønes at være til Gavn for Fæstere, der selv have kjøbt deres forrige Fæstesteder til Selveiendom“.

Jeg, Drejer, kan paa ingen Maade erkjende, at den yderste Grændse for Jordelønsdommes Sammenlægning passende lader sig betegne ved en fast for Lovens hele Omraade gjældende Hartfornstørrelse, hvorved Ideen, som maa antages at ligge til Grund for Udsættelsen om Indskrænkning i Sammenlægningsfriheden, forrykkes, og den Urimelighed fremkommer, at man ubeløkker ethvert Hensyn til det, hvorpaa det dog egentlig kommer an: Jordarealet, selv om dette staaer i det meest afvigende Forhold til Hartfornet, f. Ex. udgjør enten 5 Tdr. eller 500 Tdr. Land pr. Tønde Hartforn, ikke at tale om den Synderlighed, at al Afgang til selv den meest hensigtsmæssige Arrondering af en Eiendom ved Tillæg af et i og for sig ubetydeligt Jordstykke, derved afføres.